

少年歌行

หมิ่นเยว่
พิชิตเหล่า
ตัวฟ้า 5
ไร้พินนาการ

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
นัฐจنگก แผล

พิมพ์ครั้งที่ 1

少年歌行
ENTER
ทดลองอ่าน

หมื่นเยกัร
พิชิตเหล่า
โจรสลัด 5
เริ่มต้นใหม่

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Muman เขียน
นิธิตกาศ แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การเดินทางผจญภัยสู่เกาะเผิงไห่ในตำนานกำลังจะจบลงในอีกไม่ช้า
ทว่าในยามนี้เราทุกคนต่างรู้แล้วว่าเทพเซียนที่พวกเขยวเซอตามหานั้นไม่มีอยู่จริง
และชั่วร้ายยิ่งกว่าก็คือผู้ที่พวกมันเจอจนถึงยอดฝีมือเขตแดนสูงสุดที่ตกสู่मार
ซึ่งมีเพียงไปหลี่ตงจวินเท่านั้นที่รับมือได้ ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้พวกเขยวเซอ
จะเอาตัวรอดอย่างไร และจะมีทางอื่นที่จะรักษาอาการบาดเจ็บของเขยวเซอ
หรือไม่ คำตอบเหล่านี้อยู่ในมือของทุกท่านแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และฉีกขอบเขต ้วยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาที่จะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

ข้าใช้หนึ่งทวนสู่ไร้พินนาการ
ช่วยเจ้าหวนคืบบัลลังก์มังกรแห่งเทียนฉี!

บทที่ 273 แสงมังกรพันหลี่

อะไรคือไร้ประมาณ

รู้จักชาว อารังดำ คือรูปแบบของไต้หล่า

รูปแบบของไต้หล่านั้นคุณธรรมไม่อาจขาดพร่อง สูไร้ประมาณ

คือไร้พรมแดน ไร้ขอบเขต ไร้ขีดจำกัด ไร้ที่สิ้นสุด คือความว่างเปล่า

สรรพสิ่งล้วนบริบูรณ์

สรรพสิ่งล้วนว่างเปล่า

เป็นความว่างเปล่าและอัปมงคล

ไปหลี่ตงจวินหวดพลองออกไปหมายสะบันความปรารถนาในการ
มีชีวิตรอยู่ กล่าวกันว่าแม้พลองอยู่ก็จะยังไม่สัมผัสถูก ผู้คนจำนวนมาก
ก็ล้มตายได้

ทว่าอีกฝ่ายคือโมอี

โมอีเพียงนั่งอิงไปครู่หนึ่ง มันกำลังนึกถึงเรื่องราวในกาลก่อน

ยามนั้นอาจารย์นั่งตัวตรง พลองอยู่ข้างอยู่ข้างมือ กำลังเผยแผ่

วิถีพรต เล่าเรื่องเกี่ยวกับความไร้ประมาณให้ตนฟัง

โมอีที่ยังเป็นเด็กถามอาจารย์ว่า 'ไร้ประมาณคือความว่างเปล่า

คือความพว้าเลือน หากสุดท้ายต้องคืนสู่ไร้ประมาณ แล้วพวกเรา
จะมีชีวิตอยู่และตายเพื่ออันใด'

นักพรตชิงเฟิงคิดไม่ถึงว่าเด็กน้อยคนหนึ่งจะถามคำถามเช่นนี้ออกมา
หลังคิดตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่งมันก็กล่าวตอบ 'วิถีสวรรค์เป็นไปตาม
วิถีสวรรค์ สรรพสิ่งเป็นไปตามธรรมชาติ ดำรงอยู่ตามลิขิตสวรรค์'
ล่วงลับตามบัญชาสวรรค์'

โมอีสายหน้ากล่าว 'ไม่'

'ไม่อย่างนั้นหรือ'

'มหามรรคสามพันล้านสุดแต่ตัวเรา ยำเกรงวิถีสวรรค์แต่ไม่คล้อยตาม
โชคชะตา'

เมื่อพลองไถลกระทบถูกอกของโมอี มันก็ได้สติคืนมาและยิ้มเอ่ย
"ความไร้ประมาณก่อเกิดความสูงสุด*" มันถอยตัวไปข้างหลังพร้อม
วาดสองนิ้วออกไปเบาๆ "ความสูงสุดก่อเกิดทวิลักษณ์** ทวิลักษณ์
ก่อเกิดสี่ส่วน*** สี่ส่วนก่อเกิดแปดลักษณ์****"

แปดลักษณ์ขนาดมหึมาปรากฏขึ้นเบื้องหน้าของมัน พลองอุจี้
กระทบลงบนแปดลักษณ์ผืนนั้น เกิดเป็นเสียงสั่นสะเทือนเลือนลั่น
สั่นสะท้านแก้วหู

"แปดลักษณ์แปรสรรพสิ่ง" โมอีดีดนิ้ว

แปดลักษณ์พลันเลือนหาย ชุมพลังมหาศาลจากพลองอุจี้แว้ง
กลับมากัดกลืนไปให้ตึงจวีน พลองหลุดออกจากมือมันและลอยกระเด็น

* ความสูงสุด หรือโทจี คือสภาวะดั้งเดิมในขณะที่ยังรวมกลุ่มกัน

** ทวิลักษณ์ คือสองลักษณะ ได้แก่ 'หยิน' และ 'หยาง'

*** สี่ส่วน แบ่งเป็น 'ไท่หยาง' (หยางมาก) 'ไท่หยิน' (หยินมาก) 'เซ้าหยิน' (หยินน้อย) 'เซ้าหยาง' (หยางน้อย)

**** แปดลักษณ์ คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ ได้แก่ 'เฉียน' แทนฟ้า 'คุน' แทนดิน 'เจิ่น' แทนสายฟ้า 'ชวีน' แทนลม 'ช่าน' แทนน้ำ 'หลี่' แทนไฟ 'เกิ่น' แทนภูเขา และ 'คฺยู่' แทนหนองน้ำ

ไปตกลงข้างกายเซียวเซ่อ

"ไม่ดีแล้ว" เซียวเซ่อมนึกกล่าว

"ไม่ดีจริงแท้" ไปหลีตงจวินเอ่ยอย่างเข้มช้าและร้อนตัวตามพลองอุ้ง
ลงมายังพื้นข้างพวกเซียวเซ่อ ผุ่นรุฉีฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ ถึงเหลียน
รีบวิ่งไปหาผู้เป็นอาจารย์ ก่อนจะพบว่าอีกฝ่ายไม่มีแผลแม้สักรอยเดียว
ไปหลีตงจวินเพียงบิดผุนบนร่างออก

"เป็นอย่างไบบ้าง" ถึงเหลียนเอ่ยอย่างเป็นกังวล

ไปหลีตงจวินแยมยิ้ม "หมดลูกไม้แล้ว"

ถึงเหลียนหันมองดูโมอิที่อยู่ไม่ไกลอย่างตกตะลึง "มันเก่งถึงเพียงนั้น
เลยหรือ"

"ไม่อาจไม่ยอมรับ แม้ข้าจะเข้าเขตแดนเร้นลับจิตพนजरแล้ว แต่
เมื่อเทียบกับมันก็ยังด้อยกว่าหนึ่งขั้นใหญ่" ไปหลีตงจวินผายมือสองข้าง
"เวลาเช่นนี้จำต้องเดิมพันด้วยชีวิตแล้ว"

ถึงเหลียนพยักหน้าอย่างฮึกเหิม "ได้ ข้าจะไปกับท่าน"

"ไปกับกบาลเจ้าสิ" ไปหลีตงจวินยื่นมือมาตบหัวของถึงเหลียน
"เจ้าจะช่วยอันใดได้ เข้าไปก็มีแต่จะถูกอัดจนตาย ข้าจะไปเอง พวกเจ้า
ไปช่วยเยี่ยวรวี! ช่วยได้แล้วกรีบนีไปเสีย!"

"แต่ว่าอาจารย์..." ถึงเหลียนเอ่ยอย่างลังเล

"มีอันใดอีก ตอนเข้ามาเกาะแห่งนี้ก็ไม่คิดจะกลับไปอยู่แล้ว"
ไปหลีตงจวินตวาดกร้าว "ประเดี๋ยวข้าจะเข้าไปสู้อีกคราว พอส่งสายตาให้
ก็ลงมือ!"

ถึงเหลียนยิ้มผิ่ตเพื่อน "อาจารย์ ท่านไปสู้ไกลเกินไป มองไม่เห็น"

"เจ้าโง่ เช่นนั้นตอนที่ข้าบอกให้แย่ง พวกเจ้าก็ไปช่วยเยี่ยวรวีลงมา"

ไปหลีตงจวินกล่าว

"ขอรับฯ" ถึงเหลียนพยักหน้าเป็นพัลวัน

"อาจารย์ลุงไปหนี แต่เซียวเซ่อ..." ซื่อคงเขียนลั่วพลันเอ่ยขึ้น

ไปหนีตั้งจวินมองดูเซียวเซ่อที่อยู่อีกทาง บัดนี้คงคาดหวังในตัวโมอีไม่ได้แล้ว แต่หากกลับไปเช่นนี้เซียวเซ่อคงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงพรุ่งนี้ มันถอนหายใจและหยิบขวดหยกสวดยประณีตจากสาบเสื้อโยนให้เซียวเซ่อ "ข้างในเป็นเม็ลงพอทั้ง ยามใกล้ตายจึงดื่มมันเสีย เมื่อกลับถึงเป่ยหลี่ดูว่าซื่อคงฉางเฟิงจะปลุกเจ้าตื่นได้หรือไม่ ด้วยความสามารถของมัน การรักษาให้เจ้าไม่ตายชั่วคราวย่อมมิใช่ปัญหา"

เซียวเซ่อรับขวดหยกนั้นมาและพยักหน้า "ขอบคุณเจ้าเมืองไปหนียิ่งนัก"

"ไม่ต้องขอบคุณ ในอดีตข้าบอกน้องชายร่วมสาบานว่าวันหน้าจะปกป้องมัน แต่มันกลับตายไปแล้ว เจ้าเป็นรุ่นเยาว์ที่มันโปรดปรานที่สุด ยามนี้ข้าจะปกป้องเจ้าเอง" ไปหนีตั้งจวินหันหลังไป "มาเถอะ โมอีไม่ตายไม่เลิกรา!"

โมอีพยักหน้า "ประเสริฐ เช่นนั้นข้าจะมอบความตายแก่เจ้าเอง"

มันรอมานานเกินไปแล้ว

แม้ว่าไปหนีตั้งจวินจะปลุกจิตเช่นฆ่าของมัน ทำให้มันได้สัมผัสถึงความเปลิดเพลิงในการสู้รบเป็นครั้งแรกในรอบหลายสิบปี แต่สำหรับเรื่องนั้น มันไม่ยากกรอต่อไปแม้เพียงชั่วขณะเดียวแล้ว

มันขัดฝ่ามือลงไปยังพื้น เป็นหนึ่งฝ่ามือที่โคจรพละกำลังทั้งหมด
แปดลักษณะแปรสรรพสิ่ง!

ไปหนีตั้งจวินโคจรพลังปราณตลอดทั้งร่างและกระโจนเข้าไปหา
โมอี

กำลังภายในระย้านภา

ไปหนีตั้งจวินวาดมือ คลื่นยักษ์ในขอบเขตมหาสมุทรร้อยหลี่โหม
ม้วนขึ้นมา

วิชาหมัดเคลือบสมุทร

"แย่ง!" ไปหลีตงจวินตวาดเสียงกร้าว

ถึงเหลียนกระโดดไต่ไปยังยอดหลังคาหอ หมายถึงแย่งตัวเยี่ยวอี

ทว่าวิชาหมัดของไปหลีตงจวินกลับถูกทำลายในพริบตาเดียว

อาการสีชาพุ่งผ่านไปหลีตงจวินไปยังยอดหลังคาหออย่างรวดเร็ว

ไปหลีตงจวินคิดไม่ถึงว่าการโจมตีด้วยพลังทั้งหมดของโมอีจะ
แกร่งกล้าถึงเพียงนี้ ตนไม่มีทางต้านรับได้แม้แต่บ่อยจึงรีบหันไปแผด
เสียงลั่น "ถึงเหลียน รีบหนี!"

ทว่าสายไปแล้ว

โมอีมาถึงเบื้องหน้าของถึงเหลียนแล้ว นี่เป็นครั้งที่สามที่ถึงเหลียน
เผชิญหน้ากับโมอี และเป็นครั้งที่สามที่มันได้กลืนอายุของความตาย
ในระยะใกล้

แต่คนที่อาจช่วยมันได้เพียงคนเดียวบนโลก ยามนี้เร่งมาไม่ทัน

ทว่ามันยังไม่คิดจะตาย!

"หมื่นพฤษ์เหินบุผา!" ถึงเหลียนวาดสองหมัด พลังปรารถแน่วซ่าน
อาการที่อนบนฉีกขาดเป็นชิ้นๆ ในชั่วพริบตา อาวุธลับที่ซุกซ่อนไว้
นับไม่ถ้วนพุ่งโจมตีเข้าใส่โมอี

เข็มเครามังกร เทียบพญายม เกาทัณฑ์ปักแดงดอกเล็ก อาวุธลับ
ระดับสุดยอดจำนวนนับไม่ถ้วน และวิชาอาวุธลับอันดับหนึ่งของสำนักถึง
หมื่นพฤษ์เหินบุผา

มันจะฆ่าโมอีได้หรือไม่

แน่นอนว่าไม่ได้ ต่อให้นายท่านผู้เฒ่าถึงที่ตายไปแล้วมาเฝ้าอยู่ที่นี้
ก็ไม่อาจทำร้ายโมอีแม้แต่เส้นผม

แต่มันทำให้โมอีชะงักได้

หลังจากชะงัก ชั่วขณะต่อมาโมอีก็ทำลายอาวุธลับทั่วท้องฟ้า

จนสิ้นซากและขัดฝ่ามือไล่ถึงเหลียน

แต่แล้วกลับมีแสงหางม้าดำหนึ่งมาขวางเอาไว้

เป็นแสงหางม้าสีขาว เส้นขนม้าที่อยู่บนแสงนั้นตั้งขึ้นราวกับขนของนกที่โบยบิน นักพรตเฒ่าผมขาวผู้หนึ่งพลันปรากฏกายที่ยอดหอในเวลานี้ ในมือมันถือแสงหางม้า เมื่อขยับมือวาดปัดแผ่วเบา โม่อีกก็ถูกขัดกระเด็นออกไป

"นั่นคือผู้ใด! เหตุใดจู่ๆ มีนักพรตโผล่มาได้!" ซือคงเขียนลั่วอุทาน เหลยอู่เจียอึ้งงัน "พวกเราคล้ายว่าเคยพบมัน"

ถึงเหลียนเพิ่งเดินผ่านด่านพญายมมาจิตใจจึงยังไม่สงบนิ่ง พอเห็นนักพรตเฒ่าที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันก็ยิ่งตกตะลึงพริ้งเพริด "ระ...ราชาครู?"

ซือเทียนจินสะบัดแสงหางม้าพลาจยืมมองถึงเหลียน "จอมยุทธ์ถึงไม่พบกันนาน สบายดีหรือไม่"

ถึงเหลียนรีบประสานมือคารวะ "ชะ...ขอบคุณผู้อาวุโสที่ช่วยเหลือ"

ซือเทียนจินยิ้มและหันไปมองโม่อี เอ่ยเสียงแผ่วเบา "ศิษย์น้องนานแล้วที่ไม่ได้พบ"

โม่อีนั่งอิงไปเนิ่นนาน ก่อนก้มหน้ากล่าว "ศิษย์พี่"

ปีน้นยามที่ไม่อินั่งคุกเข่า ประสงค์ขยาดำเพื่อผิงน้องสาว

เป็นซือเทียนจินมองเห็นมันก่อน เพราะซือเทียนจินมองเห็น นักพรตชิงเฟิงจึงหันมามองตาม

จึงเป็นเหตุให้เกิดเรื่องราวต่างๆ ในภายหลัง

บัดนี้ซือเทียนจินผ่น้ำชาโพลน แต่โม่อียังคงรูปงามเช่นวัยเยาว์

การพานพบกันอีกครั้งหลังพรางจากมานาน แม้เป็นคนเดิม ทว่าเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

บทที่ 274 แปดลักษณะแปดสรวล

ถึงเหลียนกวาดตามองรอบด้าน ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างจุนง "ราชครู
ท่านนั่งเรือมาหรือขอรับ"

จีเทียนเงินสายศิระชะ

ถึงเหลียนครุ่นคิดพลางกล่าว "เช่นนั้นพี่กระเรียนมา?"

จีเทียนเงินก็ยังสายศิระชะ

ถึงเหลียนจงใจอย่างยิ่ง "เช่นนั้นราชครู ท่านหายตัวมาอย่างนั้นหรือ"

คราวนี้จีเทียนเงินพยักหน้า

ถึงเหลียนยิ้มเจื่อน "ราชครู ท่านอย่าลืมน้อยเล่นเลย"

"ราชครูจิตใจล้าลึกยากแท้ยังถึง ไหนเลยจะมีเวลามาเล่นกับ
เด็กน้อยเช่นเจ้า" ไปให้ตงจวินเร่งเข้ามาหาพวกมัน "เจ้าพูดถูกต้องแล้ว
ราชครูหายตัวมาจริงๆ"

"เขตแดนเร้นลับจิตพเนจร!" ถึงเหลียนกระจ่างแจ้งโดยพลัน ราชครู
ฝึกตนถึงเขตแดนเร้นลับจิตพเนจรแล้วและเคลื่อนจิตนับหมื่นหล้ามายัง
ที่แห่งนี้

จีเทียนเงินยิ้มพลางสายหน้า "ข้ามิสู้เจ้าเมืองไปหี ยังไม่ถึง

เขตแดนเร้นลับจิตพเนจร ครั้งนี้ล้วนอาศัยวิถีพรตของศิษย์น้องสี่คน หนุนนำและอานุภาพของช่ายอาคมแสงมั่งกรจึงเคลื่อนจิตพเนจรมายัง ที่แห่งนี้ได้"

"ราชครูอยู่ใกล้เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรเพียงครึ่งก้าวมาตั้งนานแล้ว เหตุใดต้องถ่อมตัวด้วยเล่า" ไปหลี่ตงจวินยิ้มกล่าว "มีราชครูอยู่ ตงจวิน เริ่มมั่นใจขึ้นมาบ้างแล้ว"

ถึงเหลียนอึ้งงันไปเล็กน้อย "แต่ตามที่ราชครูกล่าว ราชครูไม่ได้ มาที่แห่งนี้จริงๆ เช่นนั้นท่านจะสู้ได้หรือ"

ฉีเทียนเงินเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ต้องสู้เท่านั้นหรือ"

ถึงเหลียนงุนง "ยังมีหนทางอื่นหรือ"

ฉีเทียนเงินชี้ที่ปากของตัวเอง "นักพรตเช่นพวกเราเน้นหนักใน ธาตุทั้งห้า บ้างก็บำเพ็ญวิชาอัคคีหลบเร้น บ้างก็แตกฉานวิชาลัทธิ หลบเร้น ข้าเองเหล่าจึงฝึกบำเพ็ญธาตุที่หกเพิ่ม วาจาหลบเร้น"

"หือ?" ถึงเหลียนงุนงวยยิ่งกว่าเดิม

ไปหลี่ตงจวินคลี่ยิ้ม "ราชครูยังมีอารมณ์ขันเหมือนเคย แต่ตงจวิน ขอเตือนท่านสักหน่อย คุณชายโมไม่เหมือนคุณชายโมที่ข้าเคยเจอ ในกาลก่อน"

"ได้หล้า น่าเบื่อหน่ายถึงเพียงนี้ หากข้าไม่มีอารมณ์ขันสักหน่อย จะฝึกบำเพ็ญอายุยืนได้อย่างไร" ฉีเทียนเงินทะยานร่างออกไปยัง เบื้องหน้าม้ออี "ศิษย์น้อง เมื่อรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าศิษย์พี่ดีใจยิ่งนัก อาจารย์ท่านอยู่ที่ใดเล่า"

โมอีกกล่าวตอบ "อาจารย์ท่านดับขันธไปตั้งแต่ยี่สิบปีก่อนแล้ว"

"ท่านได้สังเวยไว้ก่อนตายหรือไม่" ฉีเทียนเงินคล้ายไม่ประหลาดใจ

"อาจารย์กล่าวว่าหากข้าบำเพ็ญเป็นเซียนได้ นั่นเป็นเพราะ ความยึดติดในใจของข้า หากข้าบำเพ็ญเป็นเซียนไม่ได้ นั่นก็เพราะ

ความยึดติดในใจของข้าเช่นกัน" ไม่อีกแล้ว

ฉีเทียนจินพยักหน้า "แล้วเจ้าคิดเช่นไร"

"ข้าคิดว่าวิถีพรตของอาจารย์สูงมีผู้ข้า จะประเมินข้าได้อย่างไร"

ไม่อีกแล้วอย่างพอดี

"สมกับเป็นศิษย์น้องของข้า ความสำเร็จของเจ้าในยามนี้นับเป็นคนแรกในรอบสามร้อยปีของแคว้นเป่ยหลี่โดยแท้ ต่อให้เป็นอาจารย์ก็ไม่มีคุณสมบัติมาประเมินเจ้า" ฉีเทียนจินเอ่ยเสียงเนิบ "แต่เจ้าจะยอมฟังศิษย์พี่พูดหน่อยได้หรือไม่"

"ศิษย์พี่เชิญกล่าว" ไม่อีกแล้ว

"คนในอดีตล่วงลับไปแล้วหลายสิบปี เลือดเนื้อกลายเป็นเถ้ากระดูก เถ้ากระดูกกลายเป็นฝุ่นธุลี ต่อให้ฝึกบำเพ็ญเป็นเทพเซียนได้จริง จะชุบชีวิตสร้างเลือดเนื้อกระดูกได้อย่างไร" ฉีเทียนจินเอ่ยถาม

ไม่อี๋ยหน้า "ข้าหาร่างใหม่มาให้นางแล้ว"

ฉีเทียนจินมองรอบด้าน ครั้นสายตายุกลงที่ลวดลายยันต์บนหน้าผากก็ตกตะลึงเล็กน้อย "ค่ายกมลัทธิมาร? เจ้าจะอัญเชิญดวงวิญญาณหรือ"

"ใช่" ไม่ี้อตอบตรงๆ

"เจ้าไม่เคยคิดหรือว่าวิญญาณของน้องสาวเจ้าอาจไปสู่สุคติตั้งนานแล้ว ทำเช่นนั้นแม้จะรังควานความสงบสุขของผู้ตาย แม้ว่าเจ้าจะทำสำเร็จ แต่เจ้ารับรองได้จริงหรือว่าผู้ที่ฟื้นคืนกลับมาคือน้องสาวของเจ้าจริงๆ" สุ่มเสียงของฉีเทียนจินเจือโทสะ "ในฐานะผู้สืบทอดเขาหวงหลง เจ้ากลับใช้ค่ายกมลัทธิมาร เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าเข้าสู่มรรคามาแล้ว"

ไม่อี๋ยคงมีสีหน้าเรียบเฉย "ย่อมต้องลองดูสักครา"

"แต่ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ นางต้องไม่ตาย" ฉีเทียนจินชี้แฉ่หางม้าชี้ไปทางเยี่ยวู้อี้ "นางเหมือนน้องสาวของเจ้า เป็นหนึ่งชีวิตเช่นกัน"

ไม่อีแค้นยืม "เหตุใดข้าต้องสนใจชีวิตของผู้อื่น"

ฉิเทียนเฉินทอดถอนใจ "เจ้าเปลี่ยนไปแล้ว เจ้าในกาลก่อนเคยพูดกับข้าว่าวิญญูณแห่งสรรพสิ่งบนโลกล้วนล้ำค่า"

"ผู้ที่พูดกับท่านคือมนุษย์โม้อี ส่วนข้าในยามนี้คือเทพเซียนโม้อี" โม้อีก้าว

ฉิเทียนเฉินถอนหายใจหนักหน่วงอีกครั้ง "ต้องทำอย่างไรจึงจะหยุดยั้งเจ้าได้"

"มีเพียงความเป็นไปได้เดียว" แขนเสื้อของโม้อีปลิวไสว "แข็งแกร่งกว่าข้า แต่เสียดายที่ไม่มีใครทำได้ ศิษย์พี่ก็ทำไม่ได้เช่นกัน"

ฉิเทียนเฉินสะบัดเส้นหางม้าโดยพลัน "เจ้าคิดว่าข้าเคลื่อนไหวจิตเพนจรมาพันหลี่จะไม่มีวิธีหยุดยั้งเจ้าจริงหรือ"

"ศิษย์พี่ ยามที่ข้าไปจากภูเขา ท่านก็สู้ข้าไม่ได้แล้ว บัดนี้เขตแดนระหว่างท่านกับข้าแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ท่านจะใช้สิ่งใดมาขวางข้า" โม้อีลั่นวาจาโห้ง

ฉิเทียนเฉินได้รับการขนานนามว่าเป็นโอรสหลวงที่แข็งแกร่งที่สุดในรอบสามร้อยปีของสำนักโอรสหลวง เป็นราชครูที่ผู้ฝึกพรตทั่วเป่ยหลี่เคารพยำเกรงที่สุด กระทั่งเจ้าสำนักเขาอยู่ดั่งก็ยังต้องก้มหัวให้อย่างพินอบพิเทา บัดนี้มันอาศัยวิชาของลัทธิพรตเคลื่อนไหวจิตเพนจรมาพันหลี่ก็ยิ่งเข้าใจคำว่าเทพเซียน แต่ในสายตาโม้อี มันกลับเป็นเพียงศิษย์พี่ผู้ธรรมดาสามัญที่พรสวรรค์ด้อยกว่าตัวเอง

"ศิษย์น้อง อย่าดูแคลนศิษย์พี่ของเจ้าเกินไปเลย" ฉิเทียนเฉินสะบัดเส้นหางม้าไล่โม้อี "คุณเขา"

ดูบศิริระเทพเซียน สะกดเขาเขียวพังทลาย

โม้อีงอขาคุกเข่าลงจริง ๆ ทว่าทันทีที่ร่างมันทรุดลง ยอดเขาเขียวก็ทลายหายไปส่วนหนึ่ง

"ข้าต่อให้ศิษย์พี่สามกระบวณท่า" โม้อีก้าวเสียดเรียบ "คุณเขา"

ครั้งที่หนึ่งแต่บุญคุณที่พบกัน"

"คุกเข่า!" ฉีเทียนเฉินสะบัดส้นหางน้ำอีกครั้ง

ไม่อีกระโดดตัวลอยไปข้างหลังและร่อนลงบนพื้นมหาสมุทร
มันคุกเข่าอีกครั้ง เกิดแรงกระแทกเป็นคลื่นทะเลร้อยจั้งโหมซัดสาด

"คุณเข้าครั้งที่สองแต่บุญคุณของอาจารย์ในสำนัก"

"คุกเข้า!" ขนทุกเส้นที่อยู่บนแส้หางม้าของฉีเทียนเจินตั้งชันขึ้น
ในพริบตา รวากับขนของนกที่กำลังโฉบบินก็มีปาน

ครั้งนี้ไม่เอามาปรากฏกายอยู่ด้านล่างของหอ มันคือมกายคุกเข่าลงบนพื้นแล้วเบา

เหลยอู่เจียดึงเชียวเชือกกับชือกงเขียนลั่วถอยไปข้างหลังด้วย
 ความตกใจ

ทว่าการคุกเข่าครั้งนี้กลับสงบเงียบและโอนอ่อน

คล้ายว่าโลกใบนี้หยุดชะงักไปชั่วขณะจิต

ได้ยินเพียงเสียงเรียบเฉยของไม้

"คุณเข่าครั้งที่สามแต่มิตรภาพร่วมสำนัก"

ไม่อีลุ่กซึ้นยีน

"ข้าคุกเข่าเสร็จแล้ว" ไม่อึ้งย้งหน้า "เช่นนั้นศิษย์พี่จึงตายเสียเถอะ"

มันกระโดดทะยานขึ้นฟ้าทันใด แขนเสื้อที่ปลิวไสวพัดเข้าใส่ ฉีเทียนเงินอย่างรุนแรง แล้วทางม้านั้นแหลกสลายเป็นผุยผง มันสะบัด แขนเสื้ออีกครั้งหมายจะขัดฉีเทียนเงินให้สิ้นซากเช่นเดียวกัน

ชี้เทียนเงินย่นสองนิ้วออกไปวาดเร็วไว แปรลักษณะขนาดมหึมา
ปรากฏขึ้นด้านบริการโคมตีของโมอี

ความสูงสุดก่อเกิดทวิลักษณ์ ทวิลักษณ์ก่อเกิดสี่ส่วน สี่ส่วนก่อเกิดแปดลักษณ์ เหมือนกระบวรทำที่ไม่ใช้ทุกประการ เป็นวิชาที่หายสาบสูญของเขาหลวงหลง ประดุจท้ายสุ่แปดลักษณ์

กระนั้นจีเตียนเงินก็ยังถูกใจมดเฒ่าจนถอยกรูด ไม่อี่เลียนแบบมันบ้าง
ยี่นสองนิ้วออกไปวาดอย่างรวดเร็ว

"ความสูงสูก่อกเกิดทวิลักษณ์ ทวิลักษณ์ก่อกเกิดสี่ส่วน สี่ส่วน
ก่อกเกิดแปดลักษณ์ ศิษย์พี่ แปดลักษณ์ของท่านเล็กเกินไปแล้ว"

แปดลักษณ์ผืนหนึ่งปรากฏขึ้น ทว่าใหญ่โอฬารกว่าที่จีเตียนเงิน
วาดนับสิบเท่า

"แปดลักษณ์แปรสรรพสิ่ง" ไม่อี่เก็บนิ้วทั้งสอง เอ่ยเสียงห้ำมเกรี้ยว
จีเตียนเงินอุทานอย่างตกตะลึง "คิดไม่ถึงว่าเขตแดนของเจ้ากับข้า
จะต่างกันถึงเพียงนี้"

บทที่ 275

สามลัทธิพนักกำลัง

ร่างของฉีเทียนเงินพราเลือนหลังจากถูกโจมตีด้วยพลังจาก
ประตูกุ้ยสุ่แปดลักษณะจนคล้ายกำลังจะหายไป ทว่ามีหมัดหนึ่งพุ่งมา
จากทิศประจิม

"ทะลวง!" ไปหลี่ตงจวินตวาดลั่น พลังประตูกุ้ยสุ่แปดลักษณะ
สลายไปในพริบตา มันหอบหายใจหนักหน่วง "ราชครูต้องยืนหยัดไว้นะ
ข้าคนเดียวรับมือสัตว์ประหลาดตัวนี้ไม่ไหว"

ร่างกายของฉีเทียนเงินกลับมาชัดเจนอีกครั้ง มันเอ่ยเสียงเรียบ
"เห็นทีคงจะต้องรวมพลังกับเจ้าเมืองไปหลี่เสียแล้ว"

"สู้ได้หรือ" ไปหลี่ตงจวินเอ่ยถาม

"ยังขาดอีกหนึ่งคน" ฉีเทียนเงินทอดถอนใจกล่าว

"ผู้ใด" ไปหลี่ตงจวินงุนงง

"ผู้มีอิทธิฤทธิ์วิเศษแห่งลัทธิพุทธ" ฉีเทียนเงินทอดตามองไม่
ที่ลอยอยู่อย่างเลิศจ้า "ลัทธิพุทธ พรต และปราชญ์ ข้าเป็นผู้นำลัทธิพรต
สหายไปหลี่เป็นประมุขฝ่ายปราชญ์ ขาดเพียงผู้มีอิทธิฤทธิ์วิเศษแห่ง
ลัทธิพุทธ ต้องให้พลังของสามลัทธิจึงจะสะกดข่มพลังเซียนปีศาจของ

ไม่ได้"

"ข้าเป็นเพียงผู้ใช้วรุณ ะคู่ควรเป็นประมุขฝ่ายปราชญ์ได้อย่างไร
ต้องเป็นเชื้อเขยเขียนนักปราชญ์ที่มั่งคั่งจึงจะถูกลง" ไปหาลี้ตงจวินเกาหัวแกรก

"เจ้าเมืองไปหาลี้เป็นศิษย์หลี่ฉางเซิง ยามนั้นหลี่ฉางเซิงเป็นถึง
หัวหน้าสำนักศึกษา นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคก่อน ท่านเจ้าเมือง
อย่าถ่อมตนเลย" ฉีเทียนเงินกล่าว

ไปหาลี้ตงจวินทอดถอนใจ "แต่อย่างไรก็ยังขาดอีกหนึ่งคน เช่นนั้น
ก็ต่อสู้ด้วยชีวิตแล้วกัน"

"มีโอกาสเพียงน้อยนิด" ฉีเทียนเงินส่ายหน้า

"ตอนที่ข้าทำทนายเยียดังจื่อเพียงลำพัง ทัวทั้งใต้หล้าต่างคิดว่า
ข้ามีโอกาสเพียงน้อยนิด" ไปหาลี้ตงจวินกล่าวเสียงเรียบ

"ประเสริฐ!" ฉีเทียนเงินพยักหน้าและยื่นมือออกไปโดยพลัน มัน
วาดยันต์กลางอากาศอย่างรวดเร็ว ราชสีห์มายาขนาดยักษ์ตัวหนึ่ง
พลันปรากฏกายขึ้น "ข้าจะเบิกทางให้เจ้าเมืองไปหาลี้เอง!"

วิชาราชสีห์ไท่อี่

ฉีเทียนเงินกับราชสีห์มายากระโจนพุ่งเข้าไปใส่ไม้อี่

ไปหาลี้ตงจวินหลับตาลง

ยามนั้นมันเอาชนะเยียดังจื่อครึ่งฝ่ามือด้วยวรุณไค ใต้หล้า
ต่างพากันคาดเดา บ้างก็ว่ามันใช้วิชาหมัดเคลื่อนสมุทรอันเลื่องชื่อ
บ้างก็ว่ามันใช้สายนที่สู้นับหัวย อาศัยพลังวาริสร่ายกำลังภายในของ
เยียดังจื่อจนสิ้น บ้างก็ว่ามันร่ำเรียนเคล็ดวิชาอาภรณ์สีเลือดของ
ลัทธิมารฝันเข้าเขตแดนไร้ลับจิตพเนจรเป็นเวลาครึ่งเคี้ยวแลกกับการ
บั่นอายุขัยของตัวเอง สุดท้ายจึงเอาชนะเยียดังจื่อได้

แต่มีเพียงไปหาลี้ตงจวินที่ทราบว่ตอนนั้นมันใช้วรุณไค

มันทะยานร่างติดตามฉีเทียนเงินไป

"นั่นเป็นวรยุทธ์อันใด" เหลยอู่เจียรู้สีกงงุนงง ไปหืดงจวินไป มือเปล่า หากไม่ใช่วิชาหมัดก็วิชาฝ่ามือ แต่ไหนเลยจะมีวิชาหมัดกับวิชาฝ่ามือที่ไม่เสียดายชีวิตถึงเพียงนี้

"ไม่เคยเห็นอาจารย์ใช้วิชาหมัดเช่นนี้" ถึงเหลียนเองก็ยังงงงนสนเท่ห์

"มิใช่วิชาหมัด นี่เป็นวิชากระบี่" ดวงตาของเซียวเซ่อคล้อยว่า มีเปลวเพลิงลุกไหม้

ใช้แขนขาเป็นด้ามกระบี่ ลำตัวเป็นด้ามกระบี่ กำปั้นเป็นส่วนปลายกระบี่ นิ้วเป็นปลายแหลมของกระบี่

ใช้คนเป็นกระบี่

แม้ว่าไม่มีกระบี่ในมือ ทว่าเป็นวิชากระบี่ที่อันตรายที่สุด!

ภายใต้การล้อมโจมตีของผู้แข็งแกร่งระดับเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการ และเร้นลับจิตเพนजर ผู้ที่วรยุทธ์สูงล้ำอย่างโมอีก็ไม่สามารถทำตัวเมินเฉยไม่ยี่หระได้เหมือนตอนแรก มันขมวดคิ้วยุ่น ทำได้เพียงต้านรับ

"เกลียดเสียจริง ศึกตัดสินที่ตระการตาปานนี้ ข้ากลับทำได้แค่นยืนดูอยู่ข้างล่าง" เหลยอู่เจียกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

ถึงเหลียนส่ายหน้า "ศึกตัดสินเช่นนี้ ถ้าไม่ใช่ผู้แข็งแกร่งในเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการก็คงไม่อาจเข้าร่วม"

"เขตแดนฟ้าไร้พันธนาการอย่างนั้นหรือ" เหลยอู่เจียลุกขึ้นยืน

"เสียสติไปแล้วหรือ" เซียวเซ่อปรายตามองมันอย่างเย็นชา "ร่างกายของเจ้ายังไม่แข็งแกร่งพอจะรับเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการ หากฝันทะลวงเขตแดนอีกครั้งเจ้าอาจตายได้"

"ถ้อยคำเมื่อครูนี้น่าจะได้ยิน" น้ำเสียงของเหลยอู่เจียสงบเยือกเย็น ชนิดหาฟังได้ยากยิ่ง "เจตนาของราชครูคือสามลัทธิ พุทธ พรต และปราชญ์นิกกำลังกันจึงจะเอาชนะโมอีได้ แต่ยามนี้มีแค่พวกมันสองคน

ยังขาดผู้มีอิทธิฤทธิ์วิเศษแห่งลัทธิพุทธ เจ้าลืมนั่นหรือว่าข้าเคยเรียนวิชาหมัด จนถึงวันนี้ข้ายังฝึกทุกวันตามคำของคนผู้นั้น"

"อิทธิฤทธิ์วิเศษไร้เทียมทานอรหันต์สยบมาร" เชียวเชอบรรจุทองชื่อนี้ออกมา แม้ว่าชื่อนี้อาจจะเป็นชื่อที่อุชินตั้งส่งเดชก็ตาม

ชื่อคงเขียนลั่วพุดแทรกทั้งสองเสียงเบา "ประเดี๋ยวก่อน เหตุใดข้ารู้สึกว่ชื่อนี้วรุณนี้ฟังดูแล้วไม่น่าเชื่อถือเล่า"

จริงแท้ เมื่อไรที่ชื่อนี้วรุณนี้มีคำว่าไร้เทียมทาน วรุณนั้นจะอยู่ห่างไกลจากคำว่าไร้เทียมทาน

เหลยอุ้เจียลุกขึ้นยืน นัยน์ตาเผาไหม้จนแดงกำในพริบตา มันไม่ได้ชักกระปี่ขึ้น แต่มุ่งไปข้างหน้าด้วยมือเปล่า

อารมณ์สีแดงของมันเป็นปลิวไสว พลังปราณพลุ่งพล่านดุจเปลวเพลิงลุกไหม้

มันเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยววี่ที่ตัวยังอยู่บนยอดหอพลางพึมพำกล่าว "ถ้าข้าตาย แต่พวกเรานั้น อย่าลืมบอกเยี่ยววี่ว่าข้าช่วยนางไว้"

"มีอีกหรือไม่" เชียวเชอถาม

"แสงจันทร์คืนนี้คงงามยิ่งนัก" เหลยอุ้เจียพุ่งตัวขึ้นไปข้างบน

ขณะเดียวกันบนฟ้า หลังจากด้านรับการโจมตีอันแข็งแกร่งราวของฉีเทียนเงินกับไปหลี่ตงจวินครู่หนึ่ง โมอิกก็กลับมาได้เปรียบอีกครั้ง ถึงจะเป็นหนึ่งต่อสอง แต่พลังของโมอิกล้ำว่ามหาศาลไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีท่าทีจะเหน็ดเหนื่อยสักนิด ขณะที่ไปหลี่ตงจวินเริ่มหมดเรี่ยวแรง ร่างของฉีเทียนเงินซึ่งเคลื่อนไหวจิตพเนจรมาก็เริ่มเลือนรางแล้ว

ทันใดนั้นพลันมีหมัดหนึ่งพุ่งเข้ามา

กระทั่งไปหลี่ตงจวินกับฉีเทียนเงินก็ไม่ทันสังเกตเห็นหมัดนี้ ทว่าพริบตาต่อมาในใจของพวกมันก็บังเกิดความปิติยินดี

เพราะหมัดนั้นเป็นพลังยุทธ์ของลัทธิพุทธอย่างแท้จริง

หมัดแรกที่ปล่อยออกมาเรียบง่ายยิ่งนัก เป็นหมัดอรหันต์ของ
วัดเล้าหลินเล่่มละสามเหวิน เด็กน้อยอายุเก้าขวบก็ยังใช้เป็น

แต่หมัดสองที่ปล่อยออกไปกลับกลายเป็นลมหมัดสิบแปดขุม
บ้างก็นุ่มนวล บ้างก็แข็งแกร่ง บ้างก็เลือนราง บ้างก็โหดเหี้ยมอำมหิต...
ประดังเข้าใส่โมอิ้อีพร้อมกัน

นี่จึงเป็นอิทธิฤทธิ์วิเศษไร้เทียมทานอรหันต์สยบมารอย่างแท้จริง
"วชิระน้อยประเสริฐยิ่งนัก" จีเทียนเงินกล่าวชมพร้อมวาดฝ่ามือ
ออกไป

ไปหลี่ตงจวินยิ้มบางพลางปล่อยหมัดออกไปเช่นกัน
สามลัทธิผนึกกำลังอย่างแท้จริง
แขนเสื้อข้างขวาของโมอิ้อูถูกโจมตีจนขาดวิน มันทืดนิ้วออกไปสกัด
และถอยไปข้างหลัง ก่อนร่อนตัวลงบนยอดหอคอยอีกครั้ง

จีเทียนเงิน ไปหลี่ตงจวิน และเหลยอู่เจียก็ร่อนตัวลงพื้น
"ประเสริฐยิ่ง ดูท่าทางใช้ได้!" ถึงเหลียนเอ๋อยอย่างยินดี
ไปหลี่ตงจวินตบฝ่าเหลยอู่เจีย "เจ้าหนูมิใช่ชั่ว ไม่เสียแรงที่เคยเลี้ยง
เฟิงฮวาเสวี่ยเยวี่ คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเป็นวรยุทธ์ของลัทธิพุทธอันงามวิจิตร
เช่นนี้ด้วย"

ทว่าเหลยอู่เจียไม่ได้ตอบกลับ เพราะในยามนี้มันฝนเข้าเขตแดน
ฟ้าไร้พันทนาการจนตัวสั่นเทา หากลมหายใจรั่วไหลเพียงเอือกเดียว
ก็อาจหมดสติไปได้ กล้ามเนื้อทั่วร่างของมันปรืแตก ทว่ายังพยายาม
ยืนหยัดด้วยพลังปราณเอือกสุดท้าย

จีเทียนเงินทอดสายตามองโมอิ้อูที่อยู่บนยอดหอคอยยิ้มกล่าว
"สหายน้อยผู้นี้เกรงว่าจะยืนหยัดต่อไปได้นานแล้ว แต่อย่างน้อยยามนี้
ก็ยังมีหวังเพิ่มมาหลายส่วน นักพรตเฒ่าอย่างข้ายังอยู่ต่อได้อีก
ครึ่งก้านธูป เจ้าเมืองไปหลี่เล่า"

ไปหลี่ตงจวินชักไห่ "สู่อีกครึ่งก้านรูปก็คงจะหมดแรงตายกระมัง"
เวลานี้โมอีซึ่งพ่ายแพ้เป็นครั้งแรกกำลังยืนอยู่บนยอดหอ ทว่ามัน
สีหน้าเรียบเฉย เพียงทอดตามองที่ไกล
"มันมองอันใดอยู่" ซื่อคงเขียนลั้วหันมามองด้วยความงุนงง
เห็นเพียงดวงจันทร์นวลส่องเหนือผืนมหาสมุทร
"ไม่ดีแล้ว" ฉีเทียนจินรำพึงรำพันแผ่วเบา
ไปหลี่ตงจวินก็ส่ายหน้าเช่นกัน "ไม่ดีจริงๆ"

บทที่ 276 เทพเซียนไม่อี

พลังหยินมากเกินไป รูปเขียนไม่ชัดเจน นรกภูมิไร้แช่ สามขุนเขา
ไร้นาม*

ได้ชื่อว่าเซียน แต่แท้จริงคือปีศาจ

ไม่ใช่อาณาภาพแห่งธรรมะ แต่ใช้พลังแห่งธรรม

ยามที่จันทราลอยเด่นพลังหยินจะรุ่งโรจน์ที่สุด ปราณหยาง
เสื่อมถอยที่สุด โมอียืนอยู่บนหลังคาหอ ปราชญ์ตามองผู้คน สายตานั้น
เย็นเยือกเสมือนกำลังมองดูคนตายก็มีปาน

"ราชครู ต้องเสี่ยงชีวิตอีกแล้ว" ไปหล่ตงจวินกล่าวเสียงกังวานใส

ฉีเทียนเงินฐสองนิ้วขึ้น หนดเคราและเส้นผมล้วนชี้ชันขึ้นฟ้า
มันแก่ชราแล้ว แต่น้ำเสียงยังคงมีพลังเฉกเช่นหนุ่มน้อย "แสงคุณธรรม
ได้รับคุณธรรมย่อมต้องเป็นสุขในปรโลก ข้าเป็นคนชราใกล้ตายแล้ว
แต่ยังได้เสี่ยงชีวิตร่วมกับผู้อื่น นับว่าได้กำไร"

ไปหล่ตงจวินตอบ่าเหลยอู่เจียและโคจรพลังปราณชุมสุดทำให้

* สามขุนเขา คือภูเขาเขียนสามแห่งในเทพภรณ์ของจีน ในที่นี้เปรียบเปรยว่าเขียนปีศาจไม่มีตัวตน
ทั้งในภพภูมิและภพภูมิเทพเซียน

"เจ้าช่างประเสริฐยิ่ง เหมือนบิดาและพี่สาวของเจ้า แต่น่าเสียดายที่มีคนเห็นคึกนี้ไม่มากนัก หาไม่แล้วเจ้าก็จะได้นามกระฉ่อนหล้าเช่นเดียวกัน"

"ลุย!" เหลยอุ้เจียอดรันทดไม่ไหว กระโจนขึ้นไปโดยพลัน

ไปหลังตงจวินกับจีเทียนเงินก็กระโดดตามมันขึ้นไป

สายตาของพวกมันราวกับมีเปลวเพลิงเผาผลาญ

ขณะที่สายตาของโม่อีกกลับเย็นเยือกเสมือนน้ำแข็งซึ่งเกาะตัวมานับร้อยนับพันปี ปราศจากซึ่งความรู้สึกใด ไม่สั่นไหวแม้แต่หยด

มันยื่นนิ้วออกมาต้านรับการโจมตีของทั้งสาม

เชียวเซ่อที่ยืนอยู่ข้างกลางกระชับคอเสื้อเล็กน้อย กล่าวเสียงเรียบ "เซียนลั่ว ยังมีแรงใช้หรือไม่"

ชื่อคงเซียนลั่วพยักหน้า อันที่จริงตอนนี้ผู้ที่แข็งแรงเยอะที่สุดก็คือนาง นอกจากประมือกับโม่อีสองสามกระบวนท่าในตอนแรก นางก็อยู่นอกการต่อสู้มาโดยตลอด แทบไม่ได้สูญเสียพลังไปสักเท่าไร

"ปาทวนอินเยวี่ใส่มัน" เชียวเซ่อกล่าวอย่างชัดเจน

ชื่อคงเซียนลั่วอึ้งงัน นางมองดูทวนอินเยวี่ในมือและเอ่ยอย่างไม่มั่นใจ "ด้วยกำลังของข้า มีประโยชน์หรือไม่"

"จงเชื่อข้า และเชื่อในตัวเอง" เชียวเซ่อส่งยิ้มให้นางพลางกล่าว "เราเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้"

เมื่อเห็นเชียวเซ่อเผยรอยยิ้ม ชื่อคงเซียนลั่วก็นิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างหนักแน่น "ได้" นางหันไปดวงทวนยาว

บิดาของนางเคยทะเลาะงาช้างอาคมภูษีที่ผู้อาวุโสพรรคมารลึบกว่าคนร่วมสร้างขึ้นที่ตินเขาฉีเหลียนในทวนเดียว ช่วยเหลือลูกหลานวีรบุรุษนับพันคนไว้ได้ นางในยามนี้ก็ทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้เช่นกัน

นางเขวี้ยงทวนออกไปโดยพลัน หัวทวนผ่าสายลมคำรามลั่นประดุจร้อยวิหคร่วมร้อง!

ทันใดนั้นเชียวเซ่อพลันก้าวออกไปข้างหน้า มือยื่นคว้าจับปลายทวน
เอาไว้ ทวนอื่นเยวี่ยจึงพาตัวมันลอยขึ้นไปหาโมอีด้วย

เชียวเซ่อก้มหน้าส่งยิ้มบางให้ชือคงเซียนแล้ว

ชือคงเซียนล้วยน้ำตาคลอเบ้า กระตืบเท้าตึงตัง "เจ้าหลอกข้า!"

ทวนอื่นเยวี่ยพุ่งมาถึงเบื้องหน้าของโมอี ทว่ามันไม่สนใจทวนเล่มนี้
แม้แต่น้อยและโจมตีไปหาลี้ตงจวิน ฉีเทียนจินและเหลยอู๋เจี๋ยลอยกระเด็น
ออกไปด้วยฝ่ามือเดียว ไปหาลี้ตงจวินกับฉีเทียนจินรอนตัวลงพื้นแล้ว
ก็ผีนลุกขึ้นอีกครั้ง ขณะที่เหลยอู๋เจี๋ยล้มพับหมดสติไปในที่สุด จากนั้น
โมอีจึงยื่นนิ้วออกมาตีตทวนอื่นเยวี่ยที่ไม่อยู่ในสายตาออกไป เชียวเซ่อ
อาศัยจังหวะนั้นปล่อยมือจากทวนแล้วกระโดดลอยขึ้น มือสองข้างยื่น
ออกไปวางบนไหล่ของโมอี

নয়น์ตาของเชียวเซ่อส่องประกายแสงสีม่วงวูบไหว ดูคล้ายคลึงกับ
โมอีอย่างบอกไม่ถูก

ชนวนจิตมาร

โมอีตะลึงงัน ช่วงขณะนั้นเชียวเซ่อได้หายตัวไป ฉีเทียนจินหายตัวไป
ไปหาลี้ตงจวินก็หายตัวไป ทุกคนในที่แห่งนี้ล้วนหายตัวไปจนหมด

กระทั่งพอหลังนี้ก็หายไป

เขาให้ไวเซียนหายไปแล้ว

มหาสมุทรกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตก็หายไป

ทว่ามือที่จับไหล่ของมันอยู่ไม่ได้หายไปด้วย โมอีมองตามมือคู่งาม
ที่ขาวผุดผาดประหนึ่งหยกขาวไปยังคนผู้นั้นที่ยืนอยู่เบื้องหน้าของตน
คนผู้นั้นสวมอาภรณ์สีขาว สายลมพัดเฉื่อยฉิว ใบหน้าแต่เดิมมามตา
คล้ายเทพเซียนมาเยือนโลกมนุษย์

"เทพเซียนกล่าวว่าไท่ซางลี้มึน ลี้มึนคือลี้มึนความรู้สึก มิใช่
ไร้ความรู้สึก เจ้าไม่ได้ลี้มึนความยึดติดในใจ แต่กลับทำให้ตัวเองไร้ความรู้สึก

ข้าผดหวั่นในตัวเจ้ายิ่งนัก" คนผู้นั้นกล่าวอย่างเคร่งขรึม ทว่ายังคงยิ้มละไม
ดังสายลมวสันต์

"เจ้า...เป็นใคร" โมอีเอ่ยอย่างสงสัย

"ข้าคือโมอี" คนชุดขาวผู้นั้นปล่อยมือทั้งสองข้าง แขนเสื้อยาว
พลิ้วไหว เคลื่อนกายร่ายรำ

โมอีจ้องมองอีกฝ่ายที่อยู่ๆ ก็รำรำ มั่นกล่าวทวนอีกครั้ง "โมอี?"

ไปไม่ร่วงพลิ้วพลิ้ว แขนเสื้อยาวที่กำลังร่ายรำลดต่ำลง เผยให้เห็น
ดวงหน้าอันงามล้ำอีกครั้ง คนชุดขาวยังคงยิ้มยิ้ม

รอยยิ้มนั้นผ่องคลายดุจสายลมวสันต์มาเยือน ดอกท้อแย้มบาน
งดงามปานห่านป่าโฉบผ่าน หมอกควันเคลือนคล้อยลอยวน ดังอาทิตย์
อัสดง ท้องนภามหานทีสะท้อนเงาของกันและกัน คนชุดขาวพยักหน้า
"เทพเซียนโมอี"

"ไม่ ข้าต่างหากที่เป็นโมอี" โมอีพลันส่ายหน้า

ชั่วพริบตานั้นภาพดวงตาทั้งปวงได้จางหายไป

เมื่อคู่หนึ่งที่วางอยู่บนไหล่ของมันซุบเซียวซีดขาว โมอีกะพริบตามอง
"นี่คือวรยุทธ์ใด"

"นี่ไม่ใช่วรยุทธ์" แสงสีม่วงในดวงตาของเซียวเซ่อเลื่อนหายไป
"แค่ทำให้เจ้ามองเห็นจิตใจตัวเองเท่านั้น"

"จิตใจของข้าหรือ" โมอีรำพึงรำพัน

"เจ้าเมืองไปหลี่!" เสียงตะโกนดังขึ้น ชั่วขณะที่จิตใจของโมอีเลื่อนลอย
ฉีเทียนเงินก็มาถึงเบื้องหลังของมันและโอบรั้งพาโมอีลอยถอยไปที่ไกล

"ประเสริฐ!" ไปหลี่ตงจวินรีบทะยานร่าเริงไล่ตามไป

เซียวเซ่อซึ่งไม่มีที่ยึดจับร่วงหล่นลงมา ระหว่างนั้นมันได้หยิบขวดหยก
อันประณีตออกมาจากอกเสื้อแล้วเขยิบไปให้ไปหลี่ตงจวิน "เจ้าเมืองไปหลี่
รับไว้!"

ไปหล่ตงจวินเข้าใจเจตนาของเซียวเซ่อโดยพลันจึงยื่นนิ้วออกไป
แตะขวดหยกไบนั่น "ทะลวง!"

ขวดหยกแตกกระจาย สรุาข้างในกระฉอกออกมาหอมฟุ้งไปทั่วรัศมี
หนึ่งหล่

"ศิษย์น้อง กลับใจเสีย" ฉีเทียนเงินกล่าวเสียงดังลั่น

"ศิษย์พี่ ท่านถอยไปเถอะ!" โม้อีออกแรงแขนสองข้างสลัดฉีเทียนเงิน
ให้พ้นตัว มั่นหันมาสะบัดมือข้างซ้ายที่แขนเสื้อยังสมบูรณ์ใส่ฉีเทียนเงิน

ร่างของฉีเทียนเงินถูกมันฟาดจนแหลกละเอียด เลือนหายไป
ในชั่วพริบตา

"ราชครู!" ไปหล่ตงจวินตะโกนลั่น

ณ สำนักโหรรหลง เมืองเทียนฉีซึ่งห่างออกไปหลายพันหล่

เทียนซือสี่คนกระอักเลือดออกมาพร้อมกันและผละตัวออกจาก
ข่ายอาคม

"ข่าย...ข่ายอาคมแสงมั่งกรถูกทำลายแล้วหรือ เป็นไปได้อย่างไร
ด้วยพลังของท่านโหรรหลง ข่ายอาคมแสงมั่งกรจะถูกทำลายได้อย่างไร!"
เทียนซือที่บาดเจ็บน้อยที่สุดอุทานเสียงเบา

"ท่านโหรรหลง เกิดอันใดขึ้นกันแน่" เทียนซืออีกคนหนึ่งมองดู
ฉีเทียนเงินที่นั่งตัวตรงอยู่ตรงนั้น

ยามนี้ฉีเทียนเงินเคลื่อนไหวจิตกลับร่างและค่อยๆ ลืมตาขึ้นในที่สุด
ระยะเวลาตั้งแต่หลับตากระทั่งลืมตาเพิ่งผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วยาม
เท่านั้น ทว่าใบหน้าของมันคล้ายว่าแก่ชราลงหลายสิบปี

"ท่านโหรรหลง เป็นอย่างไรขอรับ" เทียนซือผู้หนึ่งปาดรอยเลือด
ที่มุมปาก ผืนขมกลั่นความเจ็บปวดเอ่ยถาม "สำเร็จหรือไม่"

ฉีเทียนเงินใบหน้าซีดขาว นั่งอยู่ที่เดิมโดยไม่เอ่ยคำใด

"ท่านโหรหลวง" เทียนชื่ออีกคนหนึ่งรบเร้าอย่างกระวนกระวาย
ฉี่เทียนเงินใช้สองนิ้วแตะที่จุดลมปราณสำคัญเจ็ดจุดบริเวณ
หน้าอก ก่อนจะอำพาทายควันดำออกมา สีหน้าของมันจึงค่อยดีขึ้น
เล็กน้อย แต่ก็ยังไม่ได้ตอบคำถามของเทียนชื่อคนนั้น เพียงรำพึงรำพัน
"ที่เหลือก็ค้นอยู่กับเมืองเสวียเยวี่แล้ว"

บทที่ 277

เมามายหลับฝัน

ไปหลี่ตงจวินยืนนิ้วออกมาวาดแผ่วเบา

เมื่อก่อนทั้งขวิดสุดท้ายที่สาครกระเซ็นออกมารวบตัวเป็นสายไหลวน
อยู่รอบปลายนิ้ว

"เป็นสายนิ้วที่สับสนห่วย" ถึงเหลียนเงยหน้า โอกาสทั้งหมดที่มีของ
พวกมันขึ้นอยู่กับไปหลี่ตงจวินที่ยังพอมิแรงสู้รบอยู่เพียงผู้เดียว เพียงแต่
ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้ เหตุใดอาจารย์จึงใช้แค่วรยุทธ์ที่ไม่ถือว่า
สูงล้ำสักเท่าใด

"ข้าเขียนสุราตัวจริงแห่งโลกมนุษย์ เมามายสู่เวหาแก้พันจิ้ง
ไม่ขอพบเทพธิดาเก้าชั้นฟ้าร้ายรำรับลม ขอพบเพียงเทพเซียนเมามาย
สักครา" ไปหลี่ตงจวินควบคุมสายสุราพุ่งเข้าหาโมอี

"เทพเซียน? ตกลงว่าเทพเซียนคืออันใด ข้าใช่เทพเซียนหรือไม่"
โมอีร่อนตัวลงพื้นอย่างแหล่เข้ากลางพุ่มพากับตัวเอง "แล้วเมื่อครู่คนผู้นั้น
เป็นใคร เหตุใดเรียกตัวเองว่าเทพเซียน เหตุใดเรียกตัวเองว่าโมอี"

"ขอเรียนถามเทพเซียน กล้าดื่มจอกนี้หรือไม่" ไปหลี่ตงจวินตืดยื่น
สายสุราพุ่งเข้าหาโมอี

โมอีเงยหน้าสุดดม เอ่ยเสียงแผ่วเบา "เม็งผอทั้ง?"

"โลกมนุษย์น่าเบื่อหน่าย ลองเมามายหลับฝัน ไร่พันธนาการสักครา"
ไปห่ลี้ตงจวินวาดฝ่ามือสองข้างออกไปอีกครั้ง

"ไม่ค้่ม" โมอีกล่าวตอบเสียงเรียบแล้ววาดมือปิดสายสุราออกไป
ไปห่ลี้ตงจวินยกมือเบาๆ "ขึ้น"

สายสุราทุกหยาดหยดกลายเป็นละออง ร่างโมอีถูกละอองสุราผืนนั้น
โอบอุ้ม

กลิ่นสุราที่เข้มข้นสุดเปรียบปานกระจายตัวออกไป ทุกที่ที่ผ่านกระทั้ง
ต้นไม้ใบหญ้าก็ยังอ่อนยวบลง ซื่อคงเขียนลั้ว ถึงเหลียน และเชียวเซอ
ที่ร่อนตัวกลับมาบนพื้น พอได้กลิ่นสุราขุมนี้ก็ยังตัวงองแงน แทบจะ
ลัมพับไป

ไปห่ลี้ตงจวินที่อยู่ใกล้ที่สุดถอยไปพลาง สุดดมกลิ่นสุราอย่าง
อยากกระหายไปพลาง "หอมยิ่งนัก หอมยิ่งนัก นับจากนี้ไ้ห่ล้าจะไม่มี
กลิ่นหอมเช่นนี้อีกแล้ว"

นี่เป็นเนื้อหาที่ถูกรับบันทึกอยู่ใน 'คัมภีร์สุรา' สุราชั้นเลิศอันดับหนึ่ง
ของไ้ห่ล้า สุราเม็งผอทั้ง ค้่มหนึ่งจอกหลับไหลสู่ห้วงฝันลึกปี จะนึกถึง
ทุกสิ่งทีลี้มเลือน อาจได้พบคนที่ลวงลับจากไปอีกครั้ง เมื่อตื่นจากฝัน
ก็จะลี้มล้นเรื่องราวทุกอย่าง

ละอองสุราครอบกายโมอีค่อยๆ จางหายไป คนอื่นๆ ต่างมองดูอย่าง
ตึงเครียด สุดท่ายพบเห็นโมอีนั่งตัวตรงแน่วอยู่ตรงนั้น ตาหลับสนิท
คล้ายว่าเข้าสู่ห้วงนิทราลี้ก

"ได้ผลแล้ว" เชียวเซอกุมหน้าอก ทรวดตัวลงกับพื้น

ซื่อคงเขียนลั้วรีบไปประคองมัน "เรารีบไปกันเถอะ"

ไปห่ลี้ตงจวินถอยมายังข้างกายของพวกมันพลางเอ่ยอย่างเร่งร้อน
"ถื่อโอกาสนี้รีบหนีไป ข้างล่างมีเรือจอดอยู่ พวกเจ้าพายไปทางทิศประจิม

ก็พอ คาถาตอนกลับเหมือนตอนมา จำไว้ อย่าหันหลังกลับ"

"แล้วอาจารย์เล่า" ถึงเหลียนเอ๋อเย่ตาม

ไปหาลี้ตงจวินสายศิระะ "ข้าจะรั้งอยู่ ถ้ามันตื่นขึ้นมา ข้ายังถ่วงเวลาให้พวกเจ้าได้"

"แต่ว่า..." ชื่อคงเขียนลั่วประคองเซียวเซอพลางเอ๋อเย่ถามอย่างร้อนรน "เซียวเซอจะไม่ไหวแล้ว"

ไปหาลี้ตงจวินมองดูเซียวเซอและทอดถอนใจกล่าว "เมื่งผอทั้งเพียงน้อยนิดที่ช่วยชีวิตได้ก็ใช้ไปหมดแล้ว ข้าเองก็จนปัญญา"

"ข้าไม่เป็นไร ข้ายังมียาที่หว่าจิ้นให้มาอยู่นิดหน่อย" เซียวเซอสายหน้าแผ่วเบา "รีบไป...ไปหาหมู่ขุนเฟิง"

"อาจารย์ ท่านจะไม่ได้ไปจริงหรือ" ถึงเหลียนเร่งกล่าว

"วางใจเถิด ถึงจะสู้ไม่ได้ แต่แค่เอาตัวรอดก็ยังพอทำได้อยู่ ยิ่งกว่านั้นตอนนี้ข้ายังไม่อยากกลับไปเป่ยหลี่" ไปหาลี้ตงจวินสายหน้ากล่าว

"ขอรับ" ถึงเหลียนพยักหน้าแล้วพุ่งตัวไปบนหลังคาหอ อุ้มเยี่ยวัวอี้ที่สลบไสลไม่ได้สติลงมาก่อนจะหิวเหลยอู่เจียที่หมดสติอยู่บนพื้นชั้นอีกคนและวิ่งตะบึงไปยังริมฝั่งพร้อมชื่อคงเขียนลั่วที่แบกเซียวเซอไว้บนหลัง

ไปหาลี้ตงจวินหมุนกาย มองดูโม้อี้ที่จมดิ่งอยู่ในห้วงฝัน

ในวัดที่หอมซอผู่ฟงยังแห่งหนึ่ง

เด็กน้อยสองคนกำลังกอดกัน พินิจดูแล้วคนที่ตัวใหญ่กว่าหน่อยน่าจะเป็นพี่ชาย มันกำลังตบไหล่น้องสาวเบาๆ "ไม่ร้องๆ ท่านพ่อออกไปหาท่านแม่แล้ว เดียวก็กลับมาแล้ว"

น้องสาวยังคงสะอึกสะอื้น "ท่านพี่หลอกข้า ท่านพ่อไม่กลับมาแล้ว"

"เปล่าสิักหนอย พ่อท่านพ่อหาท่านแม่เจอก็จะกลับมา"

"ท่านแม่ตายไปแล้ว ท่านพี่"

ผู้เป็นพี่ชายปล่อยน้องสาวและมองตาอีกฝ่ายเนิ่นนาน ในที่สุดมันก็พยักหน้า "ใช่แล้ว ท่านพ่อตายแล้ว ท่านแม่อีกตายแล้ว พวกท่านจะไม่กลับมาแล้ว ต่อจากนี้ก็มีแค่เราสองคน แต่ข้าจะดูแลตัวเอง"

พวกมันอยู่ด้วยกันอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ในวัดเก่าๆ

จวบจนกระทั่งทุกภิกขุภิกษุ* มาเยือน ผู้คนมากมายต้องกลายเป็นคนเร่ร่อนเช่นเดียวกับพวกมัน สูญเสียที่อยู่อาศัยและคนในครอบครัว

"ท่านพี่ เอาข้าไปขายเถอะ เช่นนี้เราจะได้อยู่รอด" น้องสาวที่หิวจนตาลายเอ่ยเสียงแผ่วหาย

"ข้าจะไม่ขายเจ้า ข้าเคยบอกว่าจะดูแลเจ้า" พี่ชายสายตาเปล่งประกาย

"แต่ท่านจะหิวตายนะ ท่านพี่" น้องสาวเอ่ยเสียงเรียบ

"เราต้องรอดไปให้ได้ รอดไปด้วยกัน" พี่ชายลุกขึ้นยืน "ข้าจะไปหาของกินข้างนอก เจ้ารอข้าอยู่ที่นี้"

ผู้เป็นพี่วิ่งขอความช่วยเหลืออยู่ข้างนอกตลอดทั้งปาย ขอร้องคนที่มันขอร้องได้ แต่บรรดาเพื่อนบ้านที่กาลก่อนยังเห็นแก่มิตรภาพอันน้อยนิดและยังไม่จากไปกลับปิดประตูแน่นสนิท ไม่ว่ามันจะเคาะประตูอย่างไรก็ไม่ยอมเปิดให้

"ขอหมั่นเถวให้ข้าสักลูกเถอะ เมื่อข้าโตขึ้นแล้ว จะตอบแทนบุญคุณของท่านอย่างสุดกำลัง"

"ขอข้าต้มให้ข้าสักหนอยได้หรือไม่" น้องสาวข้าจะตายแล้ว ข้าทำงานให้ท่านได้ หนึ่งเดือนไม่เอาเงิน ตอนนั้นขอแค่ข้าต้มสักชามได้หรือไม่"

"ยามนั้นท่านพ่อของข้าช่วยท่านไว้! หากไม่มีท่านพ่อของข้า ท่านอาจก็คงตายไปแล้ว ตายไปแล้ว! เหตุใดท่านในวันนี้กลับปฏิบัติต่อ

* ทุภิกขุภิกษุ หมายถึงภิกษุอันเกิดจากข้าวยากหมากแพงหรือการขาดแคลนอาหารในบ้านเมือง

พวกข้าอย่างนี้คงตาย!"

จากพูดจาจริงจังในตอนแรก อ่อนน้อมถ่อมตนในตอนหลัง จนเจ็บปวดทรมานในตอนท้าย แต่มันก็ยังไม่ได้ข่าวสารสักเม็ด สุดท้ายก็ต้องหอบร่างกายที่เหนื่อยล้าเดินกลับวัด

บางทีระหว่างทางอาจเก็บอาหารที่คนทำหล่นได้บ้างกระมัง
แต่กระทั้งมันเดินเข้าวัด มือทั้งคู่ก็ยังว่างเปล่า

ต้องไปจากที่นี่แล้ว มันคิดในใจ

"ท่านพี่ กลับมาแล้วหรือ" นางสาวเห็นพี่ชายกลับมาแล้วก็ตะโกนเรียกด้วยรอยยิ้ม ดูไม่อ่อนระหอยโรยแรงเหมือนตอนที่มันออกไป นางในตอนนั้นดูคล้ายว่ามีชีวิตชีวา

"เกิดอันใดขึ้นหรือ" พี่ชายถาม

นางสาวหยิบแผ่นแป้งอุ่นๆ ออกมาจากอกเสื้อ "ท่านพี่ เมื่อกี้ตำซื้อใจที่เดินทางผ่านมาให้แบ่งข้าสองแผ่น ข้ากินไปแล้วหนึ่งแผ่น ยังเหลืออีกหนึ่งแผ่นให้ท่าน"

พี่ชายนั่งอึ้งไป ก่อนจะวิ่งเข้าไปปานเสียดสี แ่งแบ่งแผ่นนั้นมากัดกินคำโต แบ่งหนึ่งแผ่นถุกมันกินเกลี้ยงในชั่วครู่เดียว นางสาวนั่งอยู่ข้างๆ ยิ้มมองมันอยู่ตลอด

ยามดึกพี่ชายกอดนางสาวพลางมองดูดวงดาวบนท้องฟ้าผ่านรูรั่วบนหลังคาวัด ก่อนเอ่ยเสียงเบา "พรุ่งนี้เราจะไปจากที่นี่กัน อยู่ที่นี่ต่อมีแต่จะหิวตาย"

นางสาวไม่ได้เอ่ยคำ นางเพียงนอนอยู่ในอ้อมกอดของมัน ลมหายใจนั้นรยรินและแผ่วโยยลงเรื่อยๆ จนไม่ได้ยินแม้เพียงครึ่งเสียง

"เสียวลวีเออร์! เสียวลวีเออร์!" พี่ชายพลันสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงเขย่าตัวนางสาวอย่างแรง

ทว่าไม่มีเสียงตอบกลับจากนาง

ไม่กี่หลังน้ำตานองหน้า ภาพเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ฉายขึ้น มัน
วาดมือออกไปแผ่วเบา

ในวัดร้าง เด็กหญิงตัวน้อยที่สวมอาภรณ์สีเขียวค่านับไขกศิระให้
บรรพชิตแปลกหน้า บรรพชิตผู้นั้นถอนหายใจพลางวางแป้งให้หนึ่งแผ่น
หนึ่งแผ่น มีเพียงหนึ่งแผ่น

"เสี่ยวลวีเออร์! เสี่ยวลวีเออร์!" พี่ชายร้องเรียกอย่างเจ็บปวด
เจียนตายพลางจิกทั้งภาพที่ฉายตรงหน้า

เด็กหญิงตัวน้อยที่แน่นิ่งอยู่ในอ้อมอกฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง มือขวาที่
ซุบเซียวยื่นมาลูบหน้าพี่ชาย "ท่านพี่ ไม่ต้องคิดถึงข้าแล้ว ข้าตายเพื่อ
ให้ท่านอยู่ต่ออย่างมีความสุขกว่าเดิม...เสี่ยวลวีเออร์จะอยู่ข้างท่าน
ตลอดไป"

บทที่ 278 ก่อร่างขึ้นใหม่

คนทั้งหลายหือตะบึงไปริมชายฝั่งด้วยแรงเหวี่ยงสุดท้าย ตรงที่นั่น
มีเรือลำเล็กอยู่จริงดังว่า

"ไป รีบไป" ถึงเหลียนโยนเหลียนอุ้เจียขึ้นเรือ แต่ขณะจะวางเยี่ยวรัวอี
ลงตามไปก็พลันรู้สึกผิดปกติ

คล้ายว่าสายลมหยุดลง

ไม่เพียงสายลมที่หยุด มันรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองก็หยุดลง
เช่นกัน

สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนหยุดชะงัก

มันเคลื่อนไหวส่ายตาอย่างแช่มช้า เห็นเงาร่างสีขาวจากที่ไกลเคลื่อนไหว
เล็กน้อย

โมอีที่อยู่เบื้องหน้าไปหล่ตงจวินพลันลืมหื้มตาขึ้น

แม้ว่าเป็นผู้แข็งแกร่งอย่างไรไปหล่ตงจวิน หลังดื่มเมิงผอทั้งแล้ว
ก็ยังเมามายอยู่หลายวัน แต่สำหรับโมอี การจมดิ่งอยู่ในห้วงฝันของ
เมิงผอทั้งสิบปีกลับเป็นเพียงชั่วพริบตาเดียวในโลกมนุษย์เท่านั้น

ทว่าสายตาของโมอีคล้ายเปลี่ยนไป แสงสีม่วงที่ชั่วร้ายนั้นเลือนหาย

ไปแล้ว เหลือไว้เพียงดวงตาที่กระจ่างใส สงบนิ่งประหนึ่งราตรียาวนาน
อันมืดมิด

ทว่าอาภรณ์สีขาวยพลันเคลื่อนไหว

ไปหล่ดตงจวทนเคล่อนกายย่นมือขวาออกไปหมายจะหยุดยั้งทว่าทำได้
เพียงล้มผัสโดนชายเลื้อยของม่ออ้อ ม่ออ้อย่นมือขวาออกมา เอ่ยเสียงเบา
"หยุด"

ย้งไม่ทันล้สนเลียงม่ออ้อก็ร่อนกายลงริมฝ้งแล้ว มือหนึ่งของมันโอบ
ร่างของเยี่ยวว้ออีกรมือต้งตัวเซียวเซ่อ ก่อนจะใช้ปลายเท้ากระโดดทะยาน
ขึ้นไปบนฟ้า เพียงไม่นานก็กลับมาย้งบนยอดหอ ทันทที่มันจากไป
ถ้งเหลยทนกับช้อคตงเซยทนลั่วจ้งกลับมาชยบตั้วได้อีกคร้ง ทุกอย่างกลับสู่
สภาวะปกติ ถ้งเหลยทนหิ้วตั้วเหลยอู่เจียขึ้นม่ออ้อคร้ง "ตามไป!"

ท้งสองเร่งมาถึงข้างล้า่งของหออีกร้ง เห็นไปหล่ดตงจวทนย่นอยู่ที่เดิม
ถ้งเหลยทนรืบทล่าว "อาจารย์ ควรทำอย่างไรดี"

ไปหล่ดตงจวทนส่ายหน้าแผ่วเบา "รอไปก่อน"

"แต่แม่นางเยี่ยวอู่ในม่อมันแล้ว!" ถ้งเหลยทนงนง "ถ้ามันใช้วิชาमार
อัญญเวญญานอื่กจะทำอย่างไร"

แต่ไปหล่ดตงจวทนไม่ได้ตอบ เพียงมุ่นคิ้วพินิจมองม่ออ้อ

ม่ออ้อมองเซียวเซ่อ เซียวเซ่อก็มองมัน

"เจ้าอยากให้ข้าช่วยเจ้าหรือไม่ว ม่ออ้อถามมัน

เซียวเซ่อพยักหน้า "อยาก"

ม่ออ้อแ่ยมั้ม "ข้าช่วยเจ้าได้"

เซียวเซ่อย้มนย่น "แต่ข้าจะไม่ช่วยท่าน"

ม่ออ้อวางมือบนไหล่ของมันแผ่วเบา "หย้งในคักดีศรีดี"

เซียวเซ่อมองมือของอื่กฝ่าย "ท่านคิดจะทำอันใด"

ม่ออ้อเก็บมือกลับ ก่อนจะทำดฝ่ามือใส่หน้าอกของเซียวเซ่อ!

"หยุดนะ!" ซื่อคงเขียนลั่วตวาดเสียงกร้าว แต่ขณะจะพุ่งตัวขึ้นไป
นางกลับถูกไปหลี่ตงจวินห้ามไว้

ไปหลี่ตงจวินสีหน้าเคร่งขรึม เอ่ยเสียงเข้ม "ช้าก่อน"

เซียวเซ่อกระอักเลือด

โม่อี้รั้งมือกลับมาจับซีฟงของเซียวเซ่อ มุ่นคิ้วเล็กน้อย "ปราณหยิน
พิศดารยิ่งนัก เส้นลมปราณลับของเจ้าซ่อนเร้นพลังหยินขุมนี้อยู่ เมื่อไร
ที่เจ้าโคจรพลัง กำลังภายในสองขุมก็จะตึกัน ทำให้บาดเจ็บสาหัส"
โม่อีกกล่าวจบก็ขัดฝ่ามือใส่เซียวเซ่ออีกครั้ง

เซียวเซ่อรู้สึกละอายที่ช่องท้องแปรปรวน พลังปราณภายในร่างกาย
อลหม่าน กำลังภายในใหม่กระหน้าออกมา

"หนทางเดียวที่จะช่วยเจ้าได้คือสลายกำลังภายในทั้งหมดรวมถึง
พลังหยินขุมนี้ด้วย นับแต่นี้ไปเจ้าจะกลายเป็นคนไม่มีวรยุทธ์ แต่จะ
ฝึกวรยุทธ์อีกครั้งได้ สิ่งสมกำลังภายในใหม่ได้ หากเจ้าตั้งใจการกลับสู่
จุดสูงสุดก็เป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น" โม่อีปล่อยฝ่ามืออีกครั้ง

เซียวเซ่อร้องคำรามขึ้นฟ้า สายลมคลื่นหนึ่งระลอกพัดโหมจาก
หลังคาหอออกไปข้างนอกเป็นวงกว้าง ซื่อคงเขียนลั่วกับถึงเหลียนยัง
ต้องยกมือขึ้นบังดวงตา ลมคลื่นโหมกระหน้า ดันไม้ท่อนเขาสิ้นคลอน

"สลายกำลังภายในของผู้อื่นไม่นับว่าเก่งกาจสักเท่าไร คนมากมาย
ล้วนทำได้ แต่การสลายกำลังภายในของผู้อื่นโดยให้คนผู้นั้นมีชีวิตอยู่ต่อ
มีเพียงข้าทำได้" โม่อีกกล่าว

ไปหลี่ตงจวินยืนอยู่ข้างล่างหอพลางรำพึงรำพัน "มันสลายกำลัง
ภายในของเซียวเซ่อ"

"สลายกำลังภายในของเซียวเซ่อ?" ถึงเหลียนนงนง "มันคิดจะทำ
อันใด"

"มันจะช่วยเซียวเซ่อ" ไปหลี่ตงจวินเอ่ยเสียงเนิบ

"ช่วยเซียวเซ่อ? แต่ข้าเคยได้ยินว่าการสลายกำลังภายในของผู้อื่น
เส้นลมปราณของคนผู้นั้นจะเหือดแห้งและตายไป" ถึงเหลียนรืบกกล่าว

"ไอ้! ไปหล่ตงจวินพยักหน้า "แต่มันคือโมอี"

"ไป!" โมอีปล่อยฝ่ามืออีกครั้ง

เซียวเซ่อร้องคำรามอีกครั้ง ขนทุกเส้นบนร่างลุกชัน

"มันจะเจ็บมาก คนจำนวนมากล้วนทนไม่ไหว แต่เจ้าต้องไม่เป็นไร
แน่" โมอีแย้มยิ้ม จับตัวเซียวเซ่อ "นี่เป็นพลังภายในของข้า ข้าให้หนึ่งสาย
เพียงหนึ่งสายก็เพียงพอให้เจ้าเข้าสู่เขตแดนยอดฝีมือ มันจะปกป้อง
ไม่ให้เส้นลมปราณของเจ้าเหือดแห้ง วันหน้าเมื่อเจ้าฝึกกำลังภายใน
ของตัวเอง มันจะค่อยๆ หายไปเอง"

พลังภายในสายนั้นเข้าสู่ร่างกายของเซียวเซ่อ ไม่นานสีหน้าของ
เซียวเซ่อก็ผ่อนคลายลงในที่สุดและเอ่ยถาม "เหตุใดท่านจึงช่วยข้า?"

"ข้าคือโมอี มองคนปราดเดียวก็หยั่งเห็นแก่นแท้ เจ้าเป็นหยกงาม
เลิศล้ำ ส่วนข้าเป็นผู้มีวิชาฆ่ามังกร การเห็นคุณค่าของผู้มีความสามารถ
เป็นเรื่องปกติของมนุษย์อยู่แล้ว" โมอีเอ่ยเสียงเรียบ

"แต่ท่านเป็นเทพเซียน" เซียวเซ่อเอ่ยเสียงเบา

"บนโลกนี้มีเทพเซียนที่ใด เจ้าและข้าล้วนเป็นมนุษย์" โมอีแย้มยิ้ม
เซียวเซ่อหนึ่งอึ้ง "ท่าน...ดูคล้ายว่าเปลี่ยนไป"

"ชีวิตคือความฝัน การตายคือความตื่นรู้ ผู้คนได้หล้าต่างทราบว่
ดื่มเมื่งผอทั้งล้แล้วจะเมามายเข้าสู่ห้วงฝัน เมื่อตื่นมาจะลืมเรื่องราวบน
โลกมนุษย์ ยามนี้เมื่อคิดดูแล้ว คำว่าลืมมิใช่ลืมเลือน แต่เป็นการ
ปล่อยวาง" โมอีทอดถอนใจ "ข้าพลังเข้าสู่มรรคามาร พวกเจ้าช่วยข้าไว้
ยามนี้ข้าช่วยพวกเจ้าเป็นการตอบแทนนั้นสมควรแล้ว"

เซียวเซ่อพฐลมหายใจยาว "ขอบคุณยิ่งนัก"

"ข้ายังมีอีกหนึ่งฝ่ามือ เจ้ารับไหวหรือไม่" โมอีพุดเสียงดัง

"โปรดชี้แนะ" เชี่ยวเชือกัมศิระ

"ประเสริฐ" โมอียื่นนิ้วออกไป ปลายนิ้วคล้ายว่ามีสายฟ้าส่งเสียง
ครืนครืน

เชี่ยวเชือกกลับตาล

เรียวนิ้วนั้นแตะหน้าผากของเชี่ยวเชือกเพียงแผ่วเบา

เชี่ยวเชือกทรุดฮวบลงไปทั้งร่าง

"นอนเถอะ" โมอีคลี่ยิ้มและก้มลงไปอุ้มร่างของเชี่ยวเชือกขึ้นมา
ก่อนจะโยนลงไปข้างล่าง "แม่นางน้อย รับคนรักของเจ้าให้ดีละ"

ชือกคงเขียนลั้วรีบพุ่งเข้าไปรับตัวเชี่ยวเชือกอย่างมั่นคง

"เจ้าเมืองใหญ่ ท่านรีบมาดูเชี่ยวเชือกหน่อยว่าเป็นอย่างไร"
ชือกคงเขียนลั้วเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรน

ไปหลัดตงจวินเดินตามมาและยื่นมือไปจับลำคอของเชี่ยวเชือก
"ไม่เป็นไร แค่อลับไปเท่านั้น"

โมอีหันมามองเยี้ยวอี้ที่ลลับไหลอยู่บนหลังคาหอ "ถึงตาเจ้าแล้ว
เสี่ยวลวีเออร์"

หลังจากเอ่ยเรียก เยี้ยวอี้ก็ค่อยๆ ตื่นขึ้นมาและพึมพำกล่าว
"เสี่ยวลวีเออร์?"

"ใช่แล้ว เสี่ยวลวีเออร์ของข้า" โมอีโน้มตัวลงและยื่นมือลูบแก้มของ
เยี้ยวอี้ "ถ้าเสี่ยวลวีเออร์ของข้าได้โตเป็นผู้ใหญ่ หน้าตาก็คงจะสะคราญ
เจิดจรัสเช่นเจ้า แต่เสียดายที่นางไม่มีวาสนานี้"

"ท่าน...อยากได้..." เยี้ยวอี้ น้ำเสียงแผ่วหยา

"ข้าอยากได้น้องสาวสักคน" โมอีแยมยิ้ม "เสี่ยวลวีเออร์ฟื้นคืนมา
ไม่ได้แล้ว ข้าจะให้เจ้าเป็นเสี่ยวลวีเออร์แทนแล้วกัน ข้าอยากช่วยเจ้า แต่
อาการป่วยของเจ้าข้ารักษาไม่ได้ เจ้าต่างจากเชี่ยวเชือก มันเส้นลมปราณลับ
เสียหาย สิ่งที่เสียหายย่อมรักษาได้ แต่เจ้าเส้นลมปราณหัวใจไม่สมบูรณ์

ครบถ้วนแต่กำเนิด ต่อให้เป็นข้าก็ไม่อาจสร้างเส้นลมปราณหัวใจได้
แต่กาลก่อนข้าช่วยเสี่ยวลวี่เอ๋อร์ไม่ได้ วันนี้ข้าจึงไม่อาจนิ่งดูตาย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3sFm5Y8>